25/09/2020

Σαν σήμερα η Ελλάδα έθαβε τον Νικηταρά τον Τουρκοφάγο

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Κυριακή 25 Σεπτεμβρίου 1849

Ο νεκροθάφτης ρίχνει την πρώτη φτυαριά χώμα στο άψυχο κορμί και λιποθυμάει αναλογιζόμενος ποιος είναι ο νεκρός.
Είναι ο πατριδοφύλακας, είναι ο γενναίος των γενναίων, είναι ο Τουρκοφάγος, είναι ο ήρωας **Νικήτας Σταματελόπουλος**.
Αυτός που εξόντωσε με στρατό 600 παλληκαριών τους 6.000 Τούρκους του Κεχαγιάμπεη, αυτός που έσπασε 7 σπαθιά στην υπεράνθρωπη προσπάθειά του στα Δερβενάκια, αυτός που μέχρι το τέλος του Αγώνα ήταν στην πρώτη γραμμή, δίπλα στον θείο του, τον Γέρο του Μωριά, αυτός ο Νικηταράς τώρα έχει τα μάτια κλειστά. Αυτός ο Νικηταράς σίγησε για πάντα.

Πρότυπο παλληκαριάς και αρετής. Άνδρας απλός, άκακος, ειλικρινής και τίμιος. **Ενώ είχε τρόπους να πλουτίσει όπως και άλλοι οπλαρχηγοί, ο Νικηταράς καταφρόνησε τα λάφυρα.** Απέκτησε όμως πλούτο και θησαυρό ανεξάντλητο και πολυτιμότερο, την υπόληψη και τον σεβασμό όλου του Πανελληνίου.
Η πατρίδα όμως δεν ξέρει να τιμάει τα παιδιά της… **Τον Δεκέμβριο του 1839 το οθωνικό κράτος φυλάκισε τον Νικηταρά με την κατηγορία της συνομωσίας κατά του θρόνου**…

Όταν αποφυλακίστηκε, ένα χρόνο αργότερα, και τον αντίκρυσε η πολυαγαπημένη του κόρη δεν άντεξε και έχασε τα λογικά της.
Το χιλιοταλαιπωρημένο του κορμί, το βασανισμένο του πρόσωπο, τα θολά πλέον, πρώην γερακίσια μάτια του, εκείνη η περήφανη φουστανέλα, η γεμάτη από το πολύτιμο αίμα του, καθώς κι εκείνο το άλλοτε λευκό πουκάμισο, το καταματωμένο

τώρα, έκαναν να σαλέψουν τα λογικά της.
Φωνάζοντας σπαραχτικά: «**Τι ωραία που σου πάνε τα κόκκινα, πατέρα!**» πέρασε στο ομιχλώδες βασίλειο της τρέλας.
Πώς να μη σαλέψει ο νους; Η νεαρή τον έβλεπε καβαλάρη αγέρωχο να ορμά στον εχθρό. Ήξερε την απίστευτη τιμιότητά του. Και αντί να υψώσουν σε βάθρο τον ήρωα πατέρα, τον κομμάτιασαν ανελέητα.
Όταν πλησίαζε το τέλος, ο αθάνατος στρατηγός ζήτησε να θαφτεί δίπλα στον τάφο του θείου του, του Κολοκοτρώνη. Και έτσι έγινε.
Πέρασαν τα χρόνια. Δεν έμεινε κανένας από την οικογένειά του, με αποτέλεσμα να μην ενδιαφερθεί κανείς για τον τάφο του. **Και έτσι, αντί εκεί που θάφτηκε να θεωρηθεί από το επίσημο κράτος περιοχή ιερή και να του στήσουν ανδριάντα, ο χώρος χάθηκε…**
Σήμερα δεν γνωρίζουμε πού βρίσκονται τα τίμια κόκαλά του. Όμως όπως έλεγε ο Περικλής, «Ανδρός επιφανούς, πάσα γη τάφος». Έτσι και για τον μεγάλο Νικηταρά. Όπου και να βρίσκεται θαμμένος, «πάσα γή, πατρίς εστί».
Άλλωστε, ο στρατηγός δεν θα κοιτάξει τον απλό του τάφο, θα κοιτάξει ότι τον σκεπάζει χώμα ελεύθερο, Ελληνικό, για το οποίο αγωνίστηκε τόσο και το οποίο τόσο αγάπησε.
Για εμάς ο Στρατηγός Νικηταράς είναι ένας πολύ ξεχωριστός συγγενής! Μας ενώνει το Ελληνικό αίμα!

Στρατηγέ Νικηταρά,
Δεν σε ξεχνάμε. Σε ευχαριστούμε που υπήρξες, γιατί έτσι υπάρχουμε κι εμείς, έτσι συνεχίζει να υπάρχει το ελληνικό γένος!
Αιωνία σου η μνήμη! Ας είναι ελαφρύ το χώμα που σε σκεπάζει. Όπου κι αν είναι αυτό. Έτσι κι αλλιώς, εμείς σε κουβαλάμε πάντα μέσα μας, μαζί μας: στην καρδιά μας, στην ψυχή μας, στο είναι μας, στο αίμα μας.

Του Νικηταρά του Τουρκοφάγου αιωνία η μνήμη!

Κείμενο: Μωραΐτες εν Χορώ